

съ съвсѣмъ оскѣднитѣ редове въ още по-оскѣдни житиета и други посрѣдственни източници.

Едно отъ краснорѣчивитѣ доказателства за сумата мѣнастири, и въобще черкви въ Сливенъ, сж тѣй нарѣченитѣ „сборища“—праздници, чествувани на много мѣста въ града и околността му. Раковски въ казания си трудъ изрежда за Сливенъ сума „скити“ (малки черквици или параклиси) край аязми и мѣнастирски развалини. Вънъ отъ това, въ Сливенъ има прѣдание за сжществующитѣ тукъ и около него „24 мѣнастиря“, образующи на врѣмето си „Малка Св. Гора“¹⁾. Споменътъ за сливенската Св. Гора или на грѣцки Атонъ лежи не само въ мѣнастирскитѣ тукъ развалини, но и въ името на хѣлма, между Сливенъ и с. Сотиръ, днесъ нареченъ Атанта (отъ побългареното и членувано Атонъ). Сырку, инткъ не отказващъ факта на мѣнастирското минало на Сливенъ, счита горнето прѣдание за ново, както взето отъ „книги“, па даже и отъ Паисиевата история. Срѣщнатъ неминуемо съ сливенската мѣстность Атанта, той прѣгазва прѣданието и изкарва това име отъ Атанасъ²⁾. Забѣлѣжката на Сырку е съвсѣмъ бѣгла и неподкрѣпена. Излишно ще бжде да се оборва тя при съвсѣмъ простия и ясенъ фактъ за подобни слѣди при „Малки Св. Гори“ въ Търново и край София. Сж ли били сливенскитѣ мѣнастири тѣкмо 24 или по-малко, това е другъ въпросъ и не е броя имъ, отъ който би зависѣло самото имъ название—Малкъ Атонъ или Св. Гора,—поне това което се види въ търновската Св. Гора, дѣто не е имало

¹⁾ Слѣди отъ такива се намиратъ и въ други два важни български центра: София и Търново. Софийската „Св. Гора“ се състояла отъ 14 мѣнастиря. Вѣроятно, тя ни отнася вече при Ив. Александъръ, който и основа мѣнастиръ подъ Витоша. Отъ сжщия характеръ ще сж и слѣдитѣ на Асѣновци тамъ, като такива отъ сжщия периодъ и неимѣющи нищо общо съ членоветѣ на първата Асѣновска династия, която се прѣкрати собствено съ Каломанъ II (1258 г.). Тоя въпросъ е свързанъ и съ дѣлението на Александровото царство на три.

²⁾ Сырку, *op. cit.* 79 заб. ср. Шкорпилъ въ Споменъ за С. и мѣнастиритѣ му, 1886, 10, дѣто Атанта е отъ Атонъ. Възможно е Атанта да е отъ Атоната, членувано. Въ сливенското произношение ударението е на първия слогъ, а това въ Атанасъ винаги е на послѣдния слогъ. Но отъ кждѣ такова име, ако не свързано пакъ съ миналото на тоя край!